

Scriptura se împlinește fără contradicții

Profeția celor „șaptezeci de săptămâni” din Daniel 9

Profeția celor „șaptezeci de săptămâni” din Daniel 9 este una dintre cele mai dezbătute pasaje profetice din Biblie. În ciuda numeroaselor încercări de a o interpreta, multe abordări se blochează în calcule confuze și concluzii forțate. În fața acestor dificultăți, este esențial să găsim o interpretare care să fie nu doar coerentă, dar și fidelă textului.

Unde greșesc majoritatea interpretărilor?

Profeția descrie o perioadă de „șaptezeci de săptămâni” (490 de ani), care sunt împărțite în trei secțiuni distincte: șapte săptămâni, șaiszeci și două de săptămâni și o săptămână finală (7+62+1). Deși punctul de pornire este clar definit în text ca fiind un decret pentru restaurarea Ierusalimului, cele mai multe interpretări aleg greșit începutul sau nu respectă ordinea descrisă în text. Rezultatul? Anomalii cronologice și evenimente care nu se potrivesc.

De exemplu, unele interpretări fixează începutul în 444 î.Hr., anul decretului lui Neemia, ceea ce conduce la anul 46 d.Hr., o dată fără relevanță profetică. Cei care folosesc acest punct de plecare consideră că cele 69 de săptămâni (7+62) înseamnă 483 de ani. Dacă plecăm de la 444 î.Hr. și adăugăm 483 de ani, ajungem la anul 39 d.Hr. Însă, pentru a ajusta calculul în funcție de calendarul evreiesc, care se bazează pe ani de 360 de zile, acești interpreți transformă cei 483 de ani în ani profetici. Cum un an profetic are doar 360 de zile, ei calculează $483 \text{ de ani} \times 360 \text{ zile} = 173.880 \text{ de zile}$. Împărțind acest număr de zile la 365.25 (pentru a include anii bisecți), rezultatul este aproximativ 476 de ani solari. Astfel, în loc de 483 de ani, se folosesc 476 de ani solari, iar acești 476 de ani adăugați la anul 444 î.Hr. duc la anul 33 d.Hr., anul presupus al crucificării lui Isus. Problema acestui calcul este că se bazează pe o ajustare artificială a calendarului și nu respectă în mod natural cursul cronologic al textului biblic.

Alte interpretări, folosind aceleași calcule pentru primele 69 de săptămâni, ajung tot la anul 33 d.Hr. Aceste interpretări pornesc de la decretul din anul 444 î.Hr. și folosesc același calcul al celor 69 de săptămâni $\times 7 \text{ ani} = 483 \text{ de ani}$, ceea ce îi aduce la anul 33 d.Hr. după ce aplică ajustarea pentru calendarul evreiesc. Diferența majoră apare în modul în care gestionează ultima săptămână. Spre deosebire de cei care încearcă să explice întreaga profecie în termenii unui interval continuu de 490 de ani, acești teologi susțin că există o pauză între săptămâna a 69-a și săptămâna a 70-a. Ei afirmă că această ultimă săptămână va avea loc într-un viitor nedefinit, asociat cu sfârșitul vremurilor și

evenimentele legate de Antihrist. Totuși, această „pauză” de mii de ani nu este susținută de textul biblic, care nu indică nicăieri că ar exista o astfel de întrerupere între săptămâni.

Acum ar trebui să fie clar că ambele interpretări fac aceleași calcule pentru primele 69 de săptămâni și aplică aceleași corecții pentru a ajunge la anul 33 d.Hr., dar gestionează ultima săptămână în moduri diferite: unii o „rezolvă” prin ajustări discutabile, iar alții o „aruncă” în viitor.

O altă problemă care apare este că textul din Daniel menționează că „la jumătatea săptămânii” Unsul va fi „stârpit”, ceea ce sugerează că răstignirea ar avea loc la mijlocul ultimei săptămâni, nu la începutul acesteia. Dacă luăm în considerare acest detaliu, atunci calculele arată că, după crucificare, ar mai rămâne doar trei ani și jumătate din ultima săptămână. Aceasta ridică o întrebare serioasă pentru cei care interpretează că întreaga ultimă săptămână este în viitor: cum explică ei faptul că crucificarea, care conform calculelor lor are loc la începutul săptămânii, este descrisă în text ca având loc la jumătatea acesteia? Nu există o explicație clară sau coerentă care să rezolve această problemă, ceea ce lasă interpretarea incompletă și contradictorie.

Care este decretul corect? Lista și importanța alegerii

Pentru a înțelege corect profeția, trebuie să stabilim în mod riguros care decret îndeplinește condițiile necesare pentru a marca începutul celor șaptezeci de săptămâni. Există patru decrete în Scriptură, dar doar unul corespunde pe deplin cerințelor textului:

1. **Decretul lui Cyrus (538 î.Hr.)** – A permis întoarcerea evreilor din robie și reconstruirea Templului. Deși important, acest decret nu include refacerea cetății și restaurarea poporului, ceea ce face imposibil să fie punctul de plecare.
2. **Decretul lui Darius (520 î.Hr.)** – Reafirmă decretul lui Cyrus și susține financiar construirea Templului. Ca și în cazul primului decret, nu implică restaurarea cetății și a vieții evreiești.
3. **Decretul lui Artaxerxe către Ezra (457 î.Hr.)** – Permite restaurarea completă a Ierusalimului și a instituțiilor sale. Spre deosebire de celelalte, acest decret include și reorganizarea juridică și religioasă a poporului evreu, aspect esențial menționat în Daniel 9.
4. **Decretul lui Artaxerxe către Neemia (444 î.Hr.)** – Autorizează doar refacerea zidurilor cetății, fără a adresa refacerea sistemului social și religios. Deși ajută la finalizarea lucrărilor, nu îndeplinește criteriile necesare pentru a începe numărătoarea.

Așadar, doar decretul din 457 î.Hr. îndeplinește toate condițiile: restaurarea cetății și a poporului, incluzând reorganizarea religioasă și juridică, exact cum cere profeția.

Ce se întâmplă după 457 î.Hr.?

Începând de la 457 î.Hr., perioada celor șaptezeci de săptămâni se desfășoară în trei etape clare. Primele șapte săptămâni, echivalente cu 49 de ani, acoperă timpul necesar pentru restaurarea Ierusalimului și a instituțiilor sale în vremuri dificile. Astfel, ajungem la anul 408 î.Hr., când reconstrucția cetății este completă.

Următoarele șaiszeci și două de săptămâni (434 de ani) se adaugă celor 408 î.Hr., aducându-ne la anul 27 d.Hr. Acesta este momentul în care Isus este botezat și recunoscut ca Mesia, confirmând exact profeția că Unsul va apărea după cele șaiszeci și nouă de săptămâni (7+62). În ziua botezului, o voce din cer declară: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea” (Matei 3:17), confirmând începutul public al misiunii lui Isus și momentul ungerii Sale.

Ultima săptămână: Legământul cel nou și împlinirea profeției

Ultima săptămână (7 ani) este împărțită în două părți semnificative. Începe cu botezul lui Isus în 27 d.Hr. și continuă cu activitatea Sa publică, când El face un legământ trainic cu mulți, introducând Noul Legământ prin predicarea Împărăției lui Dumnezeu și chemarea la pocăință. Mesajul lui Isus, bazat pe iubire, iertare și restaurare, atrage oameni din diferite categorii sociale și deschide o nouă eră în relația omului cu Dumnezeu.

La jumătatea acestei săptămâni, în anul 31 d.Hr., Isus este răstignit. Acest moment împlinește partea din profeție care spune că „la jumătatea săptămânii El va face să înceteze jertfa și darul de mâncare.” Prin sacrificiul Său suprem, Isus pune capăt sistemului vechi de jertfe, deschizând calea pentru o nouă formă de închinare și relație cu Dumnezeu, bazată pe credință și har.

A doua jumătate a săptămânii se încheie în anul 34 d.Hr., marcând momentul când harul este extins dincolo de limitele poporului evreu. Acest eveniment este ilustrat de coborârea Duhului Sfânt în casa lui Corneliu, un sutaș roman, unde Petru și toți cei prezenți asistă la un moment istoric: „Pe când rostea Petru aceste cuvinte, Duhul Sfânt S-a coborât peste toți cei ce ascultau Cuvântul” (Faptele Apostolilor 10:44). Această manifestare publică a Duhului Sfânt către Neamuri marchează sfârșitul perioadei harului exclusiv pentru Israel și împlinirea completă a celor șaptezeci de săptămâni.

De ce această interpretare este singura coerentă?

Această abordare respectă strict textul și cronologia istorică, fără ajustări artificiale. De la decretul din 457 î.Hr. până la botezul lui Isus, crucificarea Sa și extinderea harului către Neamuri, fiecare detaliu se împlinește exact cum a fost prezis. Profeția celor șaptezeci de săptămâni nu doar că dezvăluie precizia divină, dar confirmă și că Scriptura se împlinește fără contradicții. Această interpretare este fidelă și nealterată, demonstrând că planul lui Dumnezeu este perfect în fiecare detaliu, iar evenimentele istorice se aliniaza exact cu ceea ce a fost profețit, încheind astfel o perioadă profetică de mare importanță.